

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.II.21.462/2021/7. szám

A tanács tagjai: Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke

Dr. Kiss Gábor előadó bíró

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró

A felperes

A felperes képviselője: Dr. Grád András Ügyvédi Iroda

ügyintéző: Dr. Grád András ügyvéd

Az alperes I. rendű

II. rendű

III. rendű

IV. rendű

V. rendű

VI. rendű

Az alperes képviselője: Dr. Csizmadia-Dr. Pap Ügyvédi Iroda I. rendű képviselőjében

ügyintéző: Dr. Vágottné Dr. Csizmadia Judit

A per tárgya: élettársi közös vagyon megosztása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.139/2021/13.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 20.P.21.300/2011/305.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.139/2021/13. számú jogerős ítéletét a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartja;

kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget és az államnak felhívásra 150.000 (százötvenezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes és az I. rendű alperes 2001 őszén ismerkedtek meg, a közöttük 2002. október 1-jétől 2010. október 23-ig élettársi kapcsolat állt fenn. Az életközösség fennállása alatt, 2003. április 8-án vevőként adásvételi szerződést kötött négy t-i ingatlanra.

[2] 2005. május 19-én a felperes és az I. rendű alperes H. A-val egy „Adás-Vétel” elnevezésű szerződést kötött, amely szerint H. A. aznap a felektől 4.800.000 forintot telekvásárlás címén átvett, az érintett telek helyrajzi száma 1., amely 1/2 része egyrészt az I. rendű alperes, másrészt a felperes tulajdonát képezi. H. A. a perbeli cs-i ingatlanban ezt követően szerzett adásvétel címén 1/4 tulajdoni hányadot, amely egy részét utóbb részben a felperes és az I. rendű alperes részére értékesítette. A felperes és az I. rendű alperes a 2006. január 31-én kelt adásvételi szerződéssel 1.500.000 forint vételár ellenében megvásárolták a cs-i külterületi 1. helyrajzi számú ingatlan 1/16-1/16 tulajdoni hányadát. Az ingatlanban a II-V. rendű alperesek szintén közös tulajdoni hányaddal rendelkeznek.

[3] Az életközösség megszűnése után az I. rendű alperes 2010. november 4-én kelt ajándékozási szerződéssel édesapjának, a VI. rendű alperesnek ajándékozta a négy tengődi ingatlant.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes pontosított kereseti kérelmében kérte az élettársi közös vagyon megosztását. Kérte annak a megállapítását, hogy az I. és a VI. rendű alperes között létrejött ajándékozási szerződések semmisek.

[5] Elsődleges kereseti kérelme szerint egyebek mellett az általa összeállított vagyonmérlegben önállóan 20. tételszám alatt feltüntetett cs-i ingatlan vonatkozásában kérte annak a megállapítását, hogy az a kizárólagos tulajdona.

[6] Másodlagosan és harmadlagosan előterjesztett kereseti kérelme az élettársi vagyonszövetség alatt szerzett vagyon eltérő megosztása mellett a cs-i ingatlannal kapcsolatos önálló kereseti kérelmét nem érintette.

[7] Az I. rendű alperes viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben és érdemi ellenkérelmében – egyebek mellett – a felperes által felállított vagyonmérlegben szereplő vagyontárgyak megosztása tekintetében eltérő módon kérte a közös vagyon megosztását. A 20. tételszám alatti cs-i ingatlan különvagyoni jellegének a megállapítására irányuló kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az I. forgalmi rendszámú Mazda gépjármű korábbi értékesítéséből származó összegből biztosította a vételár rá eső 750.000 forintos részét, ezáltal szerinte mindkét fél a saját különvagyonára terhére szerezte meg a cs-i ingatlanban fennálló személyenként 1/16 tulajdoni hányadot. Vitatta, hogy a perbeli ingatlanban fennálló tulajdoni hányadok vételára 4.800.000 forint volt. Arra hivatkozott, hogy a tényleges vételár feletti összeg valójában H. A-nak adott kölcsön, amelyet utóbb visszafizetett a felek részére.

[8] Viszontkeresetet is előterjesztett, amelyben kérte a négy t-i ingatlan vonatkozásában annak a megállapítását, hogy azok az ő különvagyonát képezik.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes 2002. október 1-jétől október 23-ig élettársi kapcsolatban éltek. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyta (17.Pf.784/2016/9-II.).

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes és az I. rendű alperes között 2002 októberétől 2010. október 23-ig fennállt élettársi kapcsolat alatt keletkezett élettársi közös vagyont megosztotta. Megállapította, hogy az I. és VI. rendű alperes között a t-i ingatlanok ajándékozása tárgyában 2010. november 4-én megkötött szerződés a felperes irányában hatálytalan. Kötelezte a VI. rendű alperest a felperes igényének a perbeli ingatlanokból való kielégítésének a türéseire 1.970.000 forint erejéig.

[11] Az ingó közös vagyontárgyaiból 655.000 forint értékben adott a felperes, 2.613.000 forint értékben az I. rendű alperes tulajdonába. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 6.311.375 forintot. Megállapította, hogy a cs-i 1. helyrajzi számú ingatlan egészhez viszonyított 2/16 tulajdoni hányada a felperes különvagyonára. Ezt meghaladóan a felperes keresetét és az I. rendű alperes viszontkeresetét elutasította.

[12] Rámutatott, hogy a cs-i ingatlan kapcsán a felperes azt adta elő, hogy az az ő különvagyonára. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy az édesanyja és a testvére bocsátották rendelkezésére a különböző formában megtakarított pénzüsszegeiket és a hozzátartozók tanúvallomásával, illetve a csatolt okirati bizonyítékokkal kívánta bizonyítani az ingatlan különvagyonai jellegét. Az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy a felperes által csatolt bizonyítékok, illetve az általa hivatkozott tanúk vallomásai bizonyítják azt, hogy a felperes különvagyonai forrásából került megvételre a cs-i ingatlanban fennálló mindkét tulajdoni hányad, szerinte a felperes bizonyította, hogy az ingatlanban fennálló 2/16 tulajdoni hányad az ő különvagyonon.

[13] E tekintetben a felperes előadását alátámasztó körülményként értékelte azt, hogy az I. rendű alperes is elismerte, hogy a felperesre eső vételárrészt a felperes számára a hozzátartozói biztosították, ugyanakkor azt is állította, hogy a saját részére ő maga a saját vagyonából fizette meg. Szerinte ennek ellentmond az, hogy az I. rendű alperes a per során semmilyen jövedelmet nem bizonyított. Utalt rá, hogy, voltak olyan állításai is, hogy neki piacozásból jövedelme nem volt, ő csak méhészkedésből élt. Érvelése szerint ezt viszont nem támasztották alá az adóbevallásai. A felperes ugyanakkor – mutatott rá – okiratokkal bizonyította, hogy 2005 májusában a hozzátartozói felvették a megtakarításaikat és bár az összeg és az időpont eltér az adásvételi szerződésben foglaltaktól, elfogadta a felperes előadását arra nézve, hogy vételár magasabb volt az írásbeli szerződésben foglaltaknál és a különbséget a szerződés írásba foglalása előtt átadtak az eladónak.

[14] Következtetése szerint ezt alátámasztja az I. rendű alperes által csatolt okirat, amely szerint az adásvételi szerződés írásba foglalása előtt át lett adva az eladónak 4.800.000 forint az ingatlan adásvételére. Az I. rendű alperes által a per során hivatkozott kölcsönadást szerinte az I. rendű alperes nem bizonyította, annak ellentmond az is, hogy a kézzel írt okirat is a vételárként való átadást tartalmazza, amelyet megerősít az a körülmény is, hogy a felek ténylegesen megszerezték az ingatlanban fennálló perbeli tulajdoni hányadokat.

[15] Hangsúlyozta, hogy az általa állított kölcsönt az I. rendű alperes semmivel sem igazolt jövedelmei folytán sem látta bizonyítottnak, azt viszont igen, hogy a felperes családja bocsátotta a rendelkezésre a vételárat. A 2005. május 9-én kelt dokumentumot átvételi elismervényként értékelte, ami valóban a pénzüsszeg átadását bizonyítja annak érdekében, hogy azt utóbb ne lehessen kétségbe vonni. Bizonyítottanak találta, hogy a teljes perbeli ingatlanilletőség a felperes különvagyonára, mert a hozzátartozók által a részére ajándékba kapott pénzből vásárolta.

[16] A felperes és az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva egyebek mellett a felperesnek a cs-i 1. helyrajzi számú ingatlan kizárólagos tulajdonjogának a megállapítására irányuló keresetét elutasította. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[17] A cs-i ingatlan kapcsán utalt rá, hogy a felperes állítása szerint az ingatlan 4.800.000 forint összegű vételárát teljes egészében az édesanyjától és a húgától kapott ajándékból fedezte, az I. rendű alperes ezt vitatta és azt állította, hogy az ingatlanban fennálló tulajdoni hányadokat 1.500.000 forintért vásárolták, közös megtakarítás hiányában a felperesre eső 750.000 forint vételárrészt a felperes édesanyja fizette, a rá eső 750.000 forint vételárat az I. rendű alperes a kizárólagos tulajdonát képező gépjármű értékesítéséből fedezte. Utalt arra is, hogy a felperes édesanyja, N. S-né tanúvallomása a felperes; az I. rendű alperes édesanyja, M. J-né tanúvallomása az I. rendű alperes állítását igazolta, továbbá, hogy az írásbeli ingatlan adásvételi szerződés az I. rendű alperes által előadottakat támasztja alá.

[18] Rámutatott, hogy a felperesnek a kizárólagos vagyoni források igazolására csatolt okirati bizonyítékai szerint 2005. május 18-án a felperes édesanyja 1.232.983 forint, a felperes testvére 2.016.000 forint vett fel a folyószámlájáról, az életbiztosításukra a felperes szülei 2005. április 4-én 560.068 forint és 2005-ben további 279.749 forint kifizetésben részesültek. Hangsúlyozta, hogy a felperes azt állította, hogy a vételár további részét a szülei Postatakarék-jegyek visszaváltásából biztosították.

[19] Következtetése szerint a csatolt okiratok a különvagyoni forrás részbeni rendelkezésére állását igazolják, de a konkrét ügyletre, a vételár megfizetésére fordítását nem bizonyítják.

[20] Utalt arra is, hogy a felperes előadása szerint az ügyletkötés 2005. május 9-i „Adás-Vétel” elnevezésű okiratba foglalt megállapodás történt, az abban írtak szerint H. A. 4.800.000 forintot átvett telekvásárlás címén. Hangsúlyozta, hogy a megállapodásban az ingatlan helyrajzi számmal szerepel, de a tulajdonjog felperesre és az I. rendű alperesre való átruházására, illetve a vevőnek adott bejegyzési engedélyre nincs utalás. Szintén rámutatott, hogy az I. rendű alperes a megállapodásról azt állította, hogy ténylegesen kölcsönt nyújtottak H. A-nak, és az okirat erről az ügyletről készült. Szerinte az I. rendű alperes előadása áll összhangban az ingatlan-nyilvántartás adataival is, mert H. A. 4/16 arányú tulajdonjoga bejegyzése iránti kérelmét 2005. június 1-jén széljegyezték az ingatlan-nyilvántartásban. Mindezekre figyelemmel nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperes kétséget kizáró módon igazolta a 2005. június 1-jei ingatlanvásárlást, a 4.800.000 forintos vételárat, a kizárólagos vagyoni forrás teljes rendelkezésre állását és annak a cs-i ingatlan megvásárlására fordítását. E miatt a felperes keresetét ebben a körben alaptalannak találta.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[21] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak részbeni hatályon kívüli helyezését és új határozat hozatalát akként, hogy a vagyonleltárban 20. tételszám alatt megjelölt cs-i 1. helyrajzi számú ingatlan tekintetében a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[22] Másodlagosan kérte a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezése mellett a vagyonleltárban 20. tételszám alatt megjelölt cs-i 1. helyrajzi számú ingatlan tekintetében

olyan tartalmú határozat meghozatalát, hogy az ingatlant az I. rendű alperes és közte – mint élettársi közös vagyont – 1/4-3/4 szerzésen alapuló tulajdoni arányok szerint ossza meg akként, hogy adja a kizárólagos tulajdonába az ingatlan 2/16 tulajdoni hányadát és kötelezze őt az I. rendű alperes részére 375.000 forint megváltási ár megfizetésére, továbbá az I. rendű alperes teljes élettársi közös vagyon tekintetében megállapított marasztalásának összegét e megváltási ár összegével csökkentse, azaz 5.891.500 forintra szállítsa le.

[23] Harmadlagosan kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet részben helyezze hatályon kívül és a perbeli ingatlan tekintetében a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárásra és új határozat hozatalára.

[24] Megsértett jogszabályhelyként hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 578/G. §-ára, a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 31. § (2) bekezdésére és 38. § (1) bekezdés b) pontjára, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. § (1) bekezdésére és 252. § (3) bekezdésére.

[25] Utalt rá, hogy a cs-i ingatlan és vételára tekintetében a jogerős ítéletben hivatkozott tanúvallomásokon kívül okirati bizonyítékok is rendelkezésre álltak, amelyek együttes értékelése lekövethető zárt láncolatot képez. Hivatkozott arra, hogy mind az elsőfokú, mind a másodfokú ítélet részletesen tartalmazza a becsatolt okirati bizonyítékokat, azonban a másodfokú bíróság azok egy részének az értékelését elmulasztotta.

[26] Hivatkozott arra is, hogy az I. rendű alperes is elismerte a cs-i ingatlanban fennálló 2/16 tulajdoni hányad 1/2 része tekintetében, hogy az ő családtagjai által a rendelkezésére bocsátott különvagyonból került megvásárlásra. Szerinte a bizonyítékok alapján nem volt értelmezhető, hogy az ő családtagjai miért vettek fel közvetlenül az ingatlan megvásárlása előtt az ingatlan I. rendű alperes állított vételára 1/2 részét jelentősen meghaladó összeget és miért fizettek be ilyen összeget az eladó bankszámlájára, ha az I. rendű alperes állításával egyezően csak az ingatlan 1/2 részét fedezték volna az I. rendű alperes által állított összeg erejéig.

[27] Szerinte az ingatlan-nyilvántartás közhiteles jellege nem eredményezi azt, hogy az abban szereplő adatok nem térhetnek el a valóságtól, azokkal szemben ellenbizonyításnak van helye.

[28] Állította, hogy abban az esetben is jogsértő az, hogy a másodfokú ítélet teljes mértékben mellőzte a különvagyon megállapítását, ha a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok önálló és együttes értékelése alapján a teljes különvagyon szerzést nem látta volna megállapíthatónak, ugyanis annak ellenére mellőzte a különvagyon megállapítását, hogy a kereseti kérelemnek nemcsak annak teljes egészében, hanem részlegesen is helyt adhatott volna.

[29] További érvelése szerint a különvagyon megállapítása és az élettársi közös vagyon megosztása iránti kereseti és viszontkereseti kérelmek alapján a másodfokú ítéletben legalább az ingatlan 1/16 tulajdoni hányadára szükséges lett volna a különvagyoni megállapítása.

Szintén állította, hogy a jogerős ítélet eredményeként az élettársi közös vagyona nem került teljes megosztásra, a volt élettársaknak továbbra is van olyan vagyontárgya, amelynek a tulajdonjoga rendezetlen. Utalt arra is, hogy a perbeli ingatlan belterületbe vonására nem került sor, értéke nem növekedett, hanem csökkent. Erre és az I. rendű alperes peres nyilatkozatára tekintettel az adott ingatlan peres eljárással érintett 2/16 tulajdon arányának jelenkori értékét 1.500.000 forintban jelölte meg.

[30] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását célozta.

[31] Állította, hogy a másodfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel és a megállapított tényállásból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le. Utalt rá, hogy a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére.

[32] Hivatkozott arra is, hogy az eljárás során a felperesnek nem volt olyan tartalmú kérelme, hogy a felülvizsgálat tárgyává tett ingatlan vonatkozásában a bíróság a szerzés arányát 1/4-3/4 részben állapítsa meg és az azon fennálló közös tulajdont oly módon szüntesse meg, hogy az ő tulajdoni hányadát 375.000 forint megváltási ár mellett adja a felperes tulajdonába.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[34] A Kúria előjáróban a következőkre mutat rá. A felperes harmadlagosan előterjesztett felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezésére és arra irányult, hogy a cs-i 1. helyrajzi számú ingatlan tekintetében utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.

[35] A jogerős ítélet (részbeni) hatályon kívül helyezésére és az ügyben eljáró első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatala utasítására csak akkor van lehetőség, ha az ügyben eljáró bíróságok az ügy érdemi elbírálására kiható súlyos eljárási szabálysértést követtek el, ami miatt az ügyben végleges döntés meghozatalára nincs lehetőség [rég. Pp. 275. § (4) bekezdés].

[36] A felperes a felülvizsgálati kérelmében azonban nem jelölt meg olyan eljárási jogszabályhelyet, amely mellőzésével vagy megsértésével vagy annak téves értelmezésével az ügyben eljáró bíróságok az ügy érdemi elbírálására kiható jogszabálysértést követtek el. Ettől függetlenül sem adott elő olyan adekvát indokot, amely a megsértett jogszabályra utalással együtt alapul szolgálhat a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezésére [rég. Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ezért a harmadlagos felülvizsgálati kérelem nem vezethetett eredményre.

[37] A felperes másodlagos felülvizsgálati kérelme arra irányult, hogy a Kúria a jogerős ítéletet részben helyezze hatályon kívül és a cs-i ingatlan tekintetében hozzon olyan tartalmú

új határozatot, hogy a vagyoneleltárban 20. szám alatt megjelölt ingatlant az I. rendű alperes és közte mint élettársi közös vagyont egymás között 1/4-3/4 szerzésen alapuló arányban ossza meg akként, hogy adja a kizárólagos tulajdonába az ingatlan 2/16 tulajdoni hányadát és kötelezze őt az I. rendű alperes részére az I. rendű alperesnek az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett 1/16 tulajdoni hányadára tekintettel 375.000 forint megváltási ár megfizetésére és annak következtében kérte, hogy a teljes élettársi közös vagyon tekintetében megállapított marasztalásának összegét csökkentse 6.266.500 forintról 5.891.500 forintra.

[38] Az I. rendű alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében helyesen mutatott rá arra, hogy a felperes a korábbi eljárásban ilyen (esetleges) kereseti kérelmet nem adott elő, ezzel kapcsolatban tényállításokat nem tett, az eljárás során mindvégig arra hivatkozott, hogy a cs-i ingatlant kizárólag az ő különvagyonából szerezték meg az élettársak, a közös tulajdon megszüntetése kapcsán – az előbbiekre is figyelemmel – nem terjesztett elő kereseti kérelmet.

[39] Ehhez képest a Kúria egyrészt hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálat eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. Másrészt a régi Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó régi Pp. 247. § (1) bekezdése alapján a keresetet – főszabályként – nemcsak a másodfokú eljárásban, hanem a felülvizsgálati eljárásban sem lehet megváltoztatni, a felülvizsgálati kérelemben nem lehet olyan jogot érvényesíteni, ami valójában egy a felülvizsgálati eljárásban érvényesíteni kívánt keresetváltoztatáson alapul.

[40] E körben a Kúria utal arra is, hogy a régi Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében felülvizsgálati kérelmet az arra jogosultak kizárólag jogszabálysértésre hivatkozással terjeszthetnek elő. Ebből okszerűen következik, hogy e rendkívüli perorvoslatnak csak olyan téves jogi álláspont vagy mulasztás szolgálhat alapjául, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per tárgya volt. Amely kérdéssel, ugyanis a korábban eljáró bíróságok erre irányuló kérelem hiányában nem foglalkozhattak, azzal kapcsolatban jogszabálysértést sem követhettek el. Ebből a megfontolásból kiindulva a felperes másodlagos felülvizsgálati kérelme sem vezethetett eredményre (BH 1996.372.; Pfv.II.21.450/2021/5.; Pfv.I.20.186/2020/8.).

[41] Az elsődleges felülvizsgálati kérelem kapcsán a Kúria a következőkre utal. A felülvizsgálati eljárás mint rendkívüli jogorvoslati eljárás során általában nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás, csak azt vizsgálhatja, hogy az eljáró bíróság a mérlegelés körébe vont adatok, bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre (EBH 2006.1526.; Kúria Pfv.I.21.667/2019/3., Pfv.II.20.251/2022/7., Pfv.II.20.272/2021/7.). A bizonyítékok nyilvánvalóan okszerűtlen mérlegelésének hiányában a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség. Csak az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, ha a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (Kúria Pfv.I.21.474/2011/10., megjelent BH 2013.119.). Ebben az ügyben a jogerős ítéletnek ilyen hibája nincsen.

[42] Tény, hogy a 2005. május 19-én kelt „Adás-Vétel” elnevezésű okiratot és a 2006. január 31-én kelt adásvételi szerződést szerződő félként a felperes is aláírta, ezen okiratok tartalma szerint az okiratban foglalt összeget a felek közösen bocsátották H. A.

rendelkezésére és az adásvételi szerződés alapján a perbeli ingatlanban fennálló tulajdoni hányadokat egymás közt egyenlő 1/16-1/16 arányban szerezték meg. Ebből következően a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy valójában a valós tulajdonszerzés eltért az okiratban foglaltaktól.

[43] Az I. rendű alperes az eljárás során következetesen nyilatkozott úgy, hogy a 2005. május 9-én kelt „Adás-Vétel” megnevezésű irat nem adásvételi szerződés, hanem egy kölcsönszerződés volt, amely alapján ő és a felperes adott kölcsön 4.800.000 forintot H. A.-nak, mert először ő akarta megvásárolni a perbeli cs-i ingatlan egy részét, valójában ők 1.500.000 forintért vették meg az ingatlanban fennálló perbeli tulajdoni hányadokat és az adásvételi szerződés megkötését követően a különbözetet, 3.000.000 forintot visszakapták H. A-tól (20.P.21.300/2011/13. számú jkv.).

[44] Az I. rendű alperes nyilatkozatának – aki nem vitatta, hogy a felperesre eső részt az édesanyja bocsátotta a rendelkezésére – nem mond ellent a felperesnek a 2012. április 27-i tárgyaláson – a jogi képviselője útján megtett nyilatkozata, amely szerint az édesanyja egy alkalommal 1.232.983 forintot, majd egy másik alkalommal 2.016.000 forintot vett fel a kézzel írott „adásvételi szerződés” megkötését megelőzően. Ez a nyilatkozat is az I. rendű alperes által előadottakat támasztja alá, mivel a felperes által megjelölt összeg nyilvánvalóan nem fedezte a később általa állított 4.800.000 forintos vételárat és a felperes az eljárás során később sem tudott logikus választ adni arra, hogy ha az ingatlant 4.800.000 forintért vásárolta meg, akkor a végleges adásvételi szerződésben miért 1.500.000 forint szerepelt.

[45] A Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal abban is, hogy a felperes által az eljárás során csatolt okiratok az állított különvagyon forrásának részbeni rendelkezésre állását igazolták, azonban nem bizonyították azt, hogy azokat a perbeli ügyletre, azaz a felülvizsgálati kérelemmel érintett ingatlan vételárának a megfizetésére fordították. A felperes a felülvizsgálati kérelmében arra is iratellenesen hivatkozott, hogy az I. rendű alperes nem tudott felmutatni olyan pénzügyi forrást, amelyből a rá eső részt fizette volna. Ezzel szemben az eljárás során az I. rendű alperes konkrét magyarázattal szolgált, hogy a rá eső részt az általa korábban értékesített személygépjármű vételárából, illetve egy biztosító által kifizetett összegből finanszírozta.

[46] A Kúria utal arra is, hogy a felperesnek nemcsak azt kellett volna bizonyítania, hogy a perbeli ingatlan megvásárlásához szükséges összeg teljes egészében a rendelkezésére állt és azt a konkrét ügyletre fordította, de azt is, hogy a hozzátartozói kizárólagosan neki és ajándékba adták – melyikük, milyen összeget – a fedezet összegét, nem pedig a két fél, vagyis ő és a vele élettársi közösségben élő I. rendű alperes számára.

[47] A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet – a felülvizsgálattal támadott részében – a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[48] A felperes pervesztes lett, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I. rendű alperes felülvizsgálati eljárással felmerült költségeinek a megfizetésére, amely a jogi képviselője munkadíjából áll.

[49] A felperes a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles felhívásra az államnak megfizetni.

[50] A Kúria a határozatát a felperes kérelmére kitűzött tárgyaláson a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján hozta meg.

Budapest, 2022. november 9.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró

...